

JE AŽ NEUVĚŘITELNÉ, JAK SNADNO SE NECHAL TENTO NÁROD OVLÁDNOUT STRACHEM

- CZ24 News | 17. prosince 2020

Z odstupu je naprosto fascinující sledovat psychologickou hru, která se tady už více jak půl roku hraje. Dle toho co vidím kolem sebe, tak se jedna část české společnosti dostala do stavu oběti, trpící tzv. stockholmským syndromem. Oběť je nejprve šokována náhle vzniklou situací, kdy se ocitá v bezprostředním ohrožení života a je si jistá, že zemře. Pokud se únosce rozhodne, že ji nechá naživu, vyvolá v oběti pocit vděčnosti. Únosce je pro něj ten, kdo mu „zachránil“ život, ačkoli jej do této situace dostal.

Oběti se dostanou do situace naprosté závislosti, prožívají silné a primitivní city k únosci. „Je to až mateřská láska. Podstupujete fázi naprostého zdětinštění: Nemůžete se krmit, mluvit ani jít na záchod bez dovození,“

Dnes tito lidé každý den hltají čísla prezentovaná státem a i po půl roce bezuzdného lhaní, čistého amatérismu a vyhrožování, stále věří tomu, že je tento stát chrání a chce jejich blaho. Připomínají mi psa uvázaného u boudy, který vděčně vrtí ocasem, když mu jeho pán přinese misku žrádla a na pár minut ho volně pustí na dvorek. Poslušně potom plní i ten sebevětší nesmysl, který tento stát vymyslí a nabádají ostatní ke stejné stádní a slepé poslušnosti, protože je to dle nich jediná cesta, jak si zasloužit pánovu pozornost. Bez této submisivní, kolektivní poslušnosti, na nás bude pán zlý a zavře nás za trest do klece. Dle těchto lidí zcela oprávněně, můžeme si za to sami. Stačilo jenom poslouchat. Naprostá většina těchto lidí má dnes už natolik vymytý mozek, že běžné lidské činnosti, které ještě rok zpátky každý považoval za naprosto běžné a přirozené, oni dnes považují za těžké zločiny, které je třeba přísně trestat. Jít si dnes koupit zimní boty, poté co se po více jak měsíci

otevřely obchody, je považováno touto částí české společnosti za neomluvitelný hazard, za který by dle nich měly padat hrdelní tresty. Ani ne týden po rozvolnění opatření se tito lidé klepou znovu strachy a submisivně se dožadují, aby je pán za trest zavřel znovu do klece. A dle nich zcela oprávněně. Protože si někdo dovolil opustit svůj zasmrádlý a strachem nasáklý obývací pokoj a pokusil se znovu žít svůj normální život. To je prostě nepřípustné.

Od tohoto stavu naprosté poslušnosti a podřízenosti, se jistá část české společnosti posunula k jakémusi hledání svého „třídního nepřítele“. Prostě někoho, kdo za všechno může a na kom si lze vybit svoji frustraci. Protože vybíjet si vztek a frustraci na státu, jeho institucích, případně silových složkách se nikomu nechce, na to nemají prozatím odvalu, tak si potřebují najít nějaký snadnější cíl. A nutno uznat, že těmto lidem dodává stát a mediální mašinerie dostatečné množství materiálu a podnětů, na které mohou reagovat, nadávat, vybit si na nich svoji zlost a všeobecnou našťvanost na všechny a na všechno. V přímém přenosu tak sledujeme naprosto dokonalé mocenské schéma, Rozděl a Panuj.

Ze začátku to byl každý, kdo si dovolil odjet lyžovat. Věřím tomu, že ve středověku by se tito lidé rádi na náměstí podívali na to, jak je takový lyžař lámán za trest v kole a hodili si po něm nějaké to rajče nebo hlávku zelí. Od lyžařů jsme se posunuli k lidem, kteří si dovolili v létě odjet na dovolenou nebo měli tu nebetyčnou drzost, nemít na puse venku napařenou roušku. A takto se vlastně pokračovalo dál a ta kadence třídních nepřítel rostla a stále roste. Dnes je ideálním třídním nepřítelem drobný podnikatel se svým obchůdkem nebo restaurací, na které stát ukázal jako na ohniska šíření nákazy a proto je prý musel zavřít. V zájmu veřejného blaha a zdraví nás všech. Nedej bože, pokud se některý z těchto drobných podnikatelů opováží tuto premisu zpochybnit a chce vidět data, dle kterých jim stát jejich podnikání zcela systematicky likviduje. Ihned je takový člověk osočen frustrovaným davem, že je to odporný, chamtivý kapitalista, kterému nejde o zdraví lidí a že otevřením jeho živnosti, budou znovu umírat lidé. Však má našetřeny miliony korun a může mít klidně zavřeno celý rok. Bezťak je to zloděj, co neplatí daně. Tento frustrovaný dav, který si potřebuje ve své dvouminutovce nenávisti vykřičet svoji zlost, už samozřejmě nepřemýšlí nad tím, proč můžou být otevřené velké nadnárodní řetězce, kde je hlava na hlavě, hojně a ve velkých počtech navštěvované našimi staršími spoluobčany, kteří bohužel tvoří drtivou část hospitalizovaných a mrtvých v této epidemii. Proč si nedovolí nikdo zavřít velké provozy, vlastněné zahraničními korporacemi a proč třeba ani premiérův Agrofert, v zájmu ochrany veřejného zdraví, nezastavil výrobu. Možná proto, že tyto korporace mají prostředky a celé právnické týmy, které by si toto jednání nenechaly líbit. Lepší je schladit si žáhu na někom, kdo má třeba malý obchůdek s oblečením, kam mu za den přijde pár lidí a kdo nemá peníze, sílu a ani čas vést otevřený boj s nesmyslnými státními restrikcemi. Stát si tak klasicky vybíjí svoji neschopnost cokoliv efektivně řídit tam, kde je nejmenší odpor. A stát musí něco řídit. Jinak by se taky ukázalo, že stát v současné podobě, taky třeba nepotřebujeme.

V mnoha lidech se taky probudila skrytá a dlouhé roky potlačovaná část jejich osobnosti a tak dnes můžeme vidět neobyčejný nárůst různých udavačů, moderních kádrováků a lidí, kteří mají z destrukce společenského a ekonomického života doslova radost. Lidí, kteří zase mají choutky druhým řídit život, plánovat co je pro ně dobré a co už ne, případně je veřejně napadat za to, že už s nimi odmítají tuto psychologickou hru nadále hrát. Případem sama pro sebe jsou potom různé asociálové z laboratorí, kteří dostali naprosto neobyčejný mediální prostor a důvěru, aplikovat na celou populaci své zvrácené, technokratické vize. Nutno taky dodat, že tohle vše stimuluje i rétorika celé současné vlády a médií, kteří podprahově vybízejí k tomu, aby se lidé navzájem udávali, hlídali a šikanovali se. Celá rétorika směrem k občanům je někde na úrovni přístupu k tříletému dítěti, které rodič trestá či odměňuje dle toho, jak dítě plní jeho vůli.

Je až neuvěřitelné, jak snadno se nechal tento národ ovládnout strachem, výhružkami a jak snadno spousta lidí akceptuje notorické lhaní a plošnou likvidaci společenského a

ekonomického života, aniž by se někdo obtěžoval poskytnout odpovídající data, která by nutnost těchto opatření ospravedlňovala. Vždy jsem přemýšlel nad tím, jak se podařilo různým totalitním systémům převzít v minulosti kontrolu nad celou společností, většinou v poměrně krátkém čase. Kde byl ten moment, kdy už vnější pozorovatel mohl konstatovat, že byla nastolena diktatura. Jaké nálady a procesy tehdy mezi lidmi probíhaly, co tomu všemu předcházelo. Obávám se, že poslední půl rok mi dává jistý vhled, jak se to mohlo stát a že to není zase tak složité. Že jediné co stačí je strach. Strach z něčeho. Ať už je to nepřítel vnější, vnitřní a nebo ten, kterého nevidíme. A zavádění nového pořádku je vždy ospravedlněno bojem proti tomuto nepříteli a stimulací strachu z něj. A společnost paralyzována strachem, již není schopna se nástupu tyranie a státní zvrůle bránit.

Něco mi říká, že bez ohledu na to, jestli zde nějaký virus bude nebo nebude, **se žádný návrat do normálu již konat nebude.**

Autor: ctihodný občan, df

Zdroj: <https://pravyprostor.cz/>